

[Niels Helveg Petersen.]

ker at variere kravet til kassereserverne. Det er en diskussion, som vi tidligere har haft ved forskellige lejligheder. Vi havde den, da bankloven blev lavet i 1956, og vi har haft den i 1960erne i forbindelse med vort medlemskab af fællesmarkedet, hvor man netop kunne have et ønske om, at man fra den danske stats side, når man kom ind i det større europæiske fællesskab med de bestemmelser om kapitalbevægelser, der dér var, fik en bedre mulighed for at styre den danske kredit.

Jeg mener, at denne tanke naturligt må indgå i de overvejelser, man videre skal gøre sig om hele vor kreditgivning og de muligheder, der er for at tilvejebringe reformer inden for vores kreditgivning. Jeg mener, der er meget, der kan tale for at føje dette instrument til de øvrige, som vi har i kreditgivningen. Men én ting vil jeg dog gøre opmærksom på: det er en fejltagelse af placere det i skuffen for øjeblikkelige indgreb. Vi har i øjeblikket specielle regler, vi har reglen om, at de 30 pct. af indlånstigningen skal bindes, og det er vist ikke tænkeligt, at vi skulle have skrappe regler sådan set. Men som noget af det, der må diskuteres som led i langsigtede ændringer, vil jeg medgive hr. Per Hækkerup, at det kan være en interessant overvejelse.

Men denne strid om de øjeblikkelige og de mere langsigtede indgreb er sådan set en strid om ord; jeg vil gerne prøve, om jeg kunne bidrage til at opklare det. Det, der er brug for, er forholdsvis snarlige indgreb med langsigtede virkninger, og dermed tror jeg at jeg har dækket både, hvad oppositionen kan opnå med sine indgreb, og hvad regeringen forestiller sig med sine indgreb.

Jeg vil godt resumere, hvad der kan være tale om skal indgå i disse overvejelser. Der skal indgå disse kassekvotaer, mener jeg naturligt, realkreditproblemerne i forbindelse med Kurt Hansen-udvalgets betænkning, forøgelse af opsparingen, den samlede opsparing under forskellige former, og vel også overvejelser om, at det skulle være vanskeligere at stifte gæld, det er vel også en ny måde, hvorpå man kunne øge opsparingen.

Til sidst vil jeg sige, at vi har da, synes jeg, hidtil i denne åbningsdebat haft mere af en principdebat, end vi måske plejer, og

jeg synes, det er et skridt i den rigtige retning.

Aksel Larsen: Jeg forstår, at hr. Niels Helveg Petersen er tilfreds med debatten, og så har vi andre vel også pligt til at være det, men jeg kan nu ikke være helt tilfreds. Jeg er nødt til at konstatere, at de ministre, vi har hørt i dag, har udvalgt visse enkelte bemærkninger fra debatten og navnlig fra oppositionsordførernes side, og dem har de svaret på eller ikke svaret på, men alt det andet har de ladet ligge. Det er noget utilfredsstillende; på denne måde er der meget vigtige problemer, hvor vi ikke har hørt noget nærmere om regeringens mening, og det synes jeg man har ret til at anholde.

Må jeg i øvrigt sige, at når ministrene endelig gik ind på noget, så forsøgte de mange gange at gå uden om det, og det gjaldt da ikke mindst, når det drejede sig om problemer, som jeg og hr. Poul Dam har fremført. Jeg har godt lagt mærke til, at udenrigsministeren og forskellige andre regeringspartiledere fortæller, at det saglige oppositionsparti herinde, det er socialistisk folkeparti, det er skam ikke socialdemokratiet. Nå ja, måske har vi været så saglige, at man derfor følte trang til, når man ønskede overhovedet at sige noget til det, vi har fremført herfra, at lade, som om det var noget, der var sagt af socialdemokratiske talere.

Jeg har kritiseret den måde, ministrene svarede på, og lad mig sige til statsministeren, at jeg har stillet forskellige, som jeg synes, relevante spørgsmål til ham, og jeg havde da regnet med at få svar.

Der er spørgsmålet om kulegravningen af punktskatterne, hvor jeg konstaterer, at regeringen hidtil ikke har villet lade folkettingen have indflydelse herpå, hvor jeg konstaterer, at det fremgår stort set også af statsministerens åbningstale, og så gentager jeg mit spørgsmål fra i foråret: mente statsministeren da ikke det, han sagde i TV, at nu er man enig om, at folkettingen — folkettingen — skal foretage en kulegravning? Hvad svarer statsministeren? Han svarer: en kulegravning vil jo tage så lang tid, og den er besværlig; der er noget, der haster, og derfor kan man ikke lave det, men det betyder ikke, vi vil holde folkettingen udenfor. Det var ikke det, jeg spurgte